

**ДО
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД**

С Т А Н О В И Щ Е

от

Административен съд, гр. Добрич

по

искане на Зам. Председателя на Върховен Касационен съд и Зам. Председателите на Върховен административен съд относно приемане на съвместно тълкувателно постановление по някои въпроси по делата по чл.135, ал.4 от АПК, с които се решават спорове за подсъдност между административните и общите съдилища.

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

I. На кой съд са подсъдни делата по искове за вреди от:

1. Незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания. Подлежат ли на обезщетяване направените в тези производства разноски.

Съгласно разпоредбата на чл.203 от АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета от АПК “Производство за обезщетения”. За неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ – ал.2, чл. 203 АПК. Отговорността по ЗОДОВ, съответно по чл.1 и чл.2, е в зависимост от обстоятелството дали причинената вреда е в следствие на отменен акт на административен или на правозащитен орган. След като се претендират вреди в резултат на акт на административен орган при упражняването на неговите правомощия, а не на правозащитен орган по смисъла на чл.2 от ЗОДОВ, и издаденият от него акт е отменен по съответния ред, съобразно чл.204, ал.1 във връзка с чл.203 от АПК и чл.1, ал.2 от ЗОДОВ, съдопроизводственият ред за разглеждане на иск за вреди, произтичащи от отменения като незаконосъобразен акт на административен орган, е по Административнопроцесуалния кодекс, което определя и **компетентия съд – Административен.**

Дори да се приеме, че издаването на наказателно постановление не е административна дейност, а е правораздавателна дейност на административен орган, то тя се осъществява от административен орган в изпълнение на нормативно възложени му задължения. Касае се за акт на административен орган, а не на правозащитен такъв, така че независимо, че е акт, издаден по реда на ЗАНН, за вредите, причинени на лицето, вследствие на отмяната на акта като незаконосъобразен, отговорността е на държавата на осн. чл.1 от ЗОДОВ.

В чл.1 от ЗОДОВ е регламентирана отговорността за вреди от дейност на администрацията. Съгласно цитираната разпоредба държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица при или по повод изпълнение на

административна дейност. Тази формулировка на закона не дава основание за ограничително тълкуване, чрез което приложното поле на нормата да се сведе само до административни актове и да се изключат незаконосъобразните наказателни постановления, издадени от административни органи, поради техния правораздавателен характер. За отговорността по чл.1 ЗОДОВ определяща е не правната същност на акта, а основният характер на дейността на органа, който го е издал.

2. Незаконосъобразни действия и бездействия на администрацията на органите на съдебната власт.

Съдебните служители при съхраняване и обработване на делата не действат като "административен орган". Дейността им е техническа, подпомагаща. Действията на съдебната администрация не попадат в приложното поле нито на чл.1 от ЗОДОВ, нито на чл.2 от същия, тъй като съдебните служители, които извършват дейността по съхранение и обработка на делата не действат като административен орган, с оглед на което считаме, че компетентен за техните действия е гражданският съд.

3. Транспортно-комуникационни мрежи и съоръжения, собственост на държавата и общините.

За да се разграничи отговорността на държавата или общините по чл. 203 АПК от тази по чл. 45 и сл. ЗЗД, следва да се направи анализ на изискванията на АПК и ЗОДОВ за ангажирането на общините в различните хипотези. Общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица. Един акт, респ. действие или бездействие са незаконосъобразни, когато противоречат на закона или на друг нормативен акт или когато не са предвидени в него, т. е. при липса на законово основание. Чл. 203 АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове, издавани от държавни органи в кръга на съответната им законово определена компетентност, които попадат в обхвата на чл 203 АПК и чл. 1 ЗОДОВ.

Терминът "действие" е употребен, както в чл. 7 и чл. 120, ал. 1 от Конституцията на Република България, така и в чл. 203 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Легално определение на термина "действие", респ. "бездействие", липсва в посочените нормативни актове, поради което следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба.

В чл. 203 АПК и чл. 1 ЗОДОВ е посочен обхватът на исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани и юридически лица, ограничен обаче до осъществяването на административна дейност от държавните органи и от длъжностните лица. В кръга на органите на държавна власт влизат всички органи, които по един или друг начин са придобили по силата на закон властническо правомощие, а "длъжностни лица" са тези, които осъществяват определена служебна функция и задължение. Особено е важно да се прави това разграничение между "длъжностно лице" по смисъла на чл. 203 АПК и лицето, на което е възложена от друго някаква работа по чл. 49 ЗЗД. В последния случай възлагането на определена работа като задължителна предпоставка за отговорността на възложителя е в резултат на трудов договор, договор за поръчка или изработка, то може да възникне от правна сделка и пр., но "длъжностното лице" по чл. 7 от Конституцията и чл. 203 АПК има други функции, то е свързано с държавните органи и с осъществяваната

от тях административна дейност, то изпълнява определена длъжност и задължения. Ето защо и в конкретния случай не може да се приеме, че се осъществява административна дейност по смисъла на чл. 1 ЗОДОВ от лицето, което е било длъжно да изгради, ремонтира, поддържа и др. общинската улична мрежа. Самата дейност на това лице не е административна, липсва властническо - разпоредителният характер, което отграничава административната дейност от всяка друга, свързана с изпълнението на закона. Лицето, неизпълнило задължението си ремонт и поддръжане състоянието на пътищата или шахтата, като част от канализационната мрежа на града, представляваща съоръжение на техническата инфраструктура и строеж по смисъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ, не е "длъжностно лице" по смисъла на закона, то осъществява определена работа, но тя не е от тези действия, които могат да ангажират отговорността на общината по реда на АПК или ЗОДОВ. За приложимостта на този специален ред задължително изискване е действието или бездействието да са извършени от длъжностно лице при изпълнение на служебната му дейност, която обаче трябва да има административен характер, да съставлява административна дейност.

След като съгласно чл. 18, ал. 1 от Конституцията на РБ републиканските пътища са изключителна държавна собственост, то общинските пътища са собственост на общините и се поддържат от тях. Освен това изрично в чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата (ЗП) е посочено, че местните пътища са общинските пътища, които са отворени за обществено ползване и осигуряват транспортни връзки от местно значение. Следователно, задължението за поддръжката им, включително обезопасяването им се вменява на общината като собственик на вещта (улица от местно значение), а не е действие или бездействие на административен орган, за да попада в приложното поле на чл. 203 и сл. от АПК. Неизпълнението на тези законови задължения води до възможността засегнатите лица да потърсят имуществена или неимуществена отговорност, каквато е отговорността за вреди по ЗЗД по **общия гражданскоправен ред**.

4. Нарушение на права на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, уреждащи равенство в третирането.

- В глава четвърта на Закона за защита от дискриминация са уредени производствата за защита от дискриминация. В раздел първи, глава четвърта на Закона за защита от дискриминация се урежда административното производство, което засегнатите лица образуват с подаването на жалба пред Комисията за защита от дискриминация. С постановеното решение Комисията за защита от дискриминация установява нарушителя, засегнатото лице и извършеното нарушение, определя вида и размера на санкцията и прилага принудителни административни мерки или установява, че не е извършено нарушение на закона и оставя жалбата без уважение.

- В раздел втори на глава четвърта от закона е уредено съдебното производство за защита от дискриминация. Компетентни за провеждането на съдебни производства с такъв предмет са както общите, така и административните съдилища. **Разпределението на делата между съдилищата е в зависимост от вида на правния спор и обема на търсената защита.** Съгласно чл.71, ал.1 от Закона за защита от дискриминация всяко лице, чиито права по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, са нарушени, може да предяви иск **пред районния съд**, от който да поиска: установяване на нарушението, осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, като се въздържа в бъдеще от понататъшни нарушения и заплащане на обезщетение за вреди. Както беше посочено по-горе, Комисията за защита от дискриминация разполага с правомощия да установи извършеното нарушение и да наложи принудителни мерки за предотвратяване или прекратяване на нарушението, но не

може да присъди обезщетение за вреди. Предявявайки всички иски по чл.71, ал.1 от Закона за защита от дискриминация пред районния съд, засегнатото от неравно третиране лице има възможност да получи пълна защита на правата си. Поради по-широкия обем на защита лицата, чиито права са нарушени в резултат на дискриминация, могат да отнесат споровете направо пред районния съд, който да ги разгледа в едно производство и да издаде общо решение по тях. Този процесуален ред е достъпен тогава, когато лицето не е предпочело да се обърне първо към Комисията за защита от дискриминация и да поиска тя да установи нарушението. Законодателно разграничението е направено с използването на изразите "извън случаите по раздел I" - в текста на чл.71, ал.1 от Закона за защита от дискриминация и "в случаите по раздел I" - в текста на чл.74, ал.1 от Закона за защита от дискриминация, регламентирано в раздел I, глава четвърта.

Съдебната защита при наличието на влязло в сила решение на Комисията за защита от дискриминация, с което нарушението е установено, е уредена в чл.74, ал.1 от Закона за защита от дискриминация. Съгласно чл.74 от Закона за защита от дискриминация в случаите по раздел I всяко лице, претърпяло вреди от нарушение на права по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, може да предяви иск за обезщетение по общия ред срещу лицата и/или органите, причинили вредите. Когато вредите са причинени от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. От това следва, че **административните съдилища са компетентни** да се произнасят по осъдителни иски за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от неравно третиране, тогава, когато фактическият състав на отговорността включва вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, и е налице влязло в сила решение на Комисията за защита от дискриминация за установяване на нарушението. Исковете за присъждане на обезщетение за вреди **извън този фактически състав са подсъдни на общите съдилища** и се допускат за разглеждане, съединени с иск за установяване на нарушение от дискриминация, или самостоятелно, ако има предварително установяване на нарушението от Комисията за защита от дискриминация.

5. Незаконосъобразни актове, действия или бездействия на съдебните изпълнители в производствата по глава седемнадесета на АПК.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, държавата отговаря за вредите, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като съобразно ал. 2 в тези случаи исковите се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс /чл. 203-207/. Съгласно чл. 128, ал. 1, т. 5 АПК, всички дела по искания за обезщетения за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са подведомствени на административните съдилища. За вреди, причинени на граждани от правозащитните органи, държавата отговаря само в изчерпателно посочените в чл. 2, т. т. 1 - 6 ЗОДОВ случаи, като делата по иски за обезщетения са подсъдни на съответните районни или окръжни съдилища по установения в ГПК ред.

Дейността на държавните съдебни изпълнители не е правораздавателна, тъй като те не са част от съдебната власт, възложена от Конституцията на Република България на нарочни държавни органи, които осъществяват правосъдна дейност. Държавните съдебни изпълнители са органи на изпълнителния процес, чрез който посредством държавна принуда и властнически акт се реализират признати, но неудовлетворени доброволно

права. Макар и в най-общ смисъл тази дейност да има характер на администриране, насочено към принудително удовлетворяване на доказани притезания, тя не е административна по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Касае се за специфична процесуална дейност, при която принудителното удовлетворяване е сурогат на липсващото и дължимо доброволно изпълнение и действа като защита на носителя на неудовлетвореното право и като санкция спрямо неизправния длъжник. В тези случаи съдебният изпълнител изпълнява функции на правозащитен орган - трето незаинтересовано лице между и над срещупоставените страни по принудителното изпълнение и като изхожда само от закона /независимост на защитния орган/, дава дължимата защита на накърненото право. В случай на неоснователен отказ на съдебния изпълнител да изпълни свое процесуално задължение е предвидена защита срещу тази форма на процесуална незаконност на принудителното изпълнение чрез обжалване пред съда. При обжалване на отказ на съдебния изпълнител, целта е последният да бъде задължен да извърши отказаното действие.

Разграничителния критерий, който определя подсъдността между общите и административните съдилища е видът изпълнително основание, въз основа на което е започнало изпълнителното производство, определен от обстоятелството дали е резултат от производство по ГПК или АПК. Когато актовете на държавния съдебен изпълнител, представляват действия и бездействия в хода на образувано производство на изпълнително основание, предвидено в ГПК – подсъдността е на гражданския съд.

Дейността на държавните съдебни изпълнители не може да се приравни и към правозащитната дейност, тъй като те не са част от съдебната система, а чл. 1 от ЗСВ определя, че съдебната власт представлява държавна власт, която осъществява правосъдие. Държавните съдебни изпълнители не осъществяват правосъдна дейност по смисъла на посочената правна норма, а работят в изпълнение на постановени решения от съд или актове на прокуратура, дознание или следствие. Тяхната дейност не може да се приравни и изцяло към административната, макар да съществуват прилики с нея. При това положение непринадлежността на съдебните изпълнители към правосъдната власт и към администрацията като общо понятие по Закона за администрацията не позволява по този признак да се разреши спорът за подсъдност. Следва да се вземе предвид, че при изпълнение на своите служебни задължения съдебните изпълнители ги осъществяват при спазване разпоредбите за изпълнителното производство, както по ГПК - чл. 237, така и по АПК - чл. 268 и сл. **С оглед на тази специфика разграничителният критерий в процесния случай следва да бъде подлежащият на изпълнение акт - по ГПК или по АПК.** В този смисъл е и постоянната съдебна практика на смесените състави на ВКС и ВАС (адм.д. № 16782007 г., адм. д. № 130/2008 г. и адм. д. № 59/ 2009г.)

6. Недопускане на възстановен държавен служител да изпълнява съответната длъжност, както и от други имуществени спорове извън глава VI на Закона за държавния служител.

- Съгласно чл. 122, ал. 3 от ЗДСл възстановеният на работа след отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавен служител, когато не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, има право на обезщетение в размер на brutната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. В ЗДСл е налице непълнота относно реда, по който да се разгледат предявените искиове с правно основание чл. 122, ал. 3. В аналогичен случай, при незаконно отстраняване от работа на държавен служител с чл. 100, ал. 4 ЗДСл. е уредено правото на последния да претендира обезщетение при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), а съгласно изричната разпоредба на чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ исковите по ал. 1 на чл. 1 ЗОДОВ се

разглеждат по реда, установен в АПК. И в двете цитирани хипотези се претендира обезщетение за вреди от незаконосъобразни действия или бездействия на административни органи. Тъй като при исковете с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл е налице законодателен пропуск да се посочи по какъв ред се разглеждат, то по аналогия с исковете по чл. 100, ал. 4, следва да се приеме, **че и първите се разглеждат по реда на АПК**. Изложените съображения съответстват и на чл. 128, ал. 1, т. 5 АПК, съгласно който на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за обезщетения за вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на административни органи.

Когато имаме претенция на държавен служител за обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи от неполучено възнаграждение в резултат на противозаконно недопускане до изпълнение на служебното правоотношение, т.е. иск с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл., с оглед изложените по-горе съображения същият подлежи на разглеждане по реда на съдебно-административния контрол, като компетентен да го разгледа е **Административен съд**.

За разлика от иска по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. за присъждане на обезщетение за времето, през което държавният служител не е заемал държавна служба, предявените искове за присъждане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск, неполучено ДМС и възнаграждение за представително облекло, не са обусловени от отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение. Описаните вземания не съставляват пряка и непосредствена последица от уволнението, т.к. обезщетение за неползван отпуск се дължи във всички случаи на прекратяване на служебното правоотношение, независимо от законосъобразността на властническото волеизявление, с което то се осъществява, респ. - от отмяната на акт по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. Останалите две имуществени претенции произтичат от твърдени материални права, нямащи връзка с акта за уволнение и отмяната му не е предпоставка за уважаването им. Следователно исковете за обезщетение за неползван платен годишен отпуск и за неизплатени възнаграждения не са резултат от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, т.е. - от административна дейност. Всички те се дължат на страната по служебното правоотношение при наличие на съответните материалноправни предпоставки, без да са свързани с факта на прекратяването му и независимо от неговата правомерност, поради което би следвало да са подсъдни на **общия съд**.

7. Незаконосъобразни откази, действия и бездействия на длъжностни лица по регистрация по Закона за търговския регистър.

Дейността по вписване и обявяване в ТР не е административна дейност, независимо, че се осъществява от административен орган – Агенцията по вписвания към Министъра на правосъдието. С оглед самата му същност и произтичащите от нея последици, това производство следва да бъде определено като охранително производство по смисъла на част VI от ГПК. Поради това актът, с който регистърното производство приключва – вписване, респ. обявяване или отказ за вписване, респ. обявяване – не може да бъде квалифициран като индивидуален административен акт според установените в чл.21, ал.1 АПК критерии. Аргумент в тази насока представлява правната уредба за обжалване на отказа за вписване. Съгл. чл.25 ЗТР, отказът подлежи на обжалване пред окръжния съд по седалището на търговеца, решението на който, от своя страна, подлежи на обжалване пред съответния апелативен съд, като жалбата се разглежда по реда на глава Двадесет и първа “Обжалване на определенията” от ГПК. Или по отношение на отказите на Агенцията по вписване, контролът за законосъобразност е същият като на останалите охранителни актове, а не какъвто е контролът за законосъобразност на индивидуалните

административни актове – пред административните съдилища по реда на АПК. Следователно, осъществяваната от Агенцията по вписванията дейност по вписване в ТР не е административна дейност, респ. издаването при и по повод изпълнение на тази дейност актове не са индивидуални административни актове и обжалването им при наличие на правна възможност за това се осъществява по реда на ГПК и компетентен е съответният **окръжен съд.**

8. Незаконосъобразни актове, действия и бездействия на затворническата администрация при и по повод изпълнение на наказанията “лишаване от свобода” и “пробация”, или задържане с мяка за неотклонение “задържане под стража”.

Отношенията между изтърпяващия наказание лишаване от свобода (съответно задържаният под стража) и затворническата администрация не са равнопоставени. Те са отношение на власт и подчинение. От това обаче не може да се направи правен извод, че всички актове, действия и бездействия на затворническата администрация по отношение на изтърпяващите наказание лишаване от свобода (съответно задържаните под стража) са административни (на управление). Административни по естеството си са: настаняването в приемно отделение, разпределението и преместването на лишените от свобода, както и изпълнението на режима при изтърпяване на наказанието. Ако от осъществяването на такава дейност бъдат противоправно причинени вреди, затворническата администрация отговаря по чл. 1 ЗОДОВ. Отношенията между пострадалия и държавата във връзка с отговорността ѝ за причинени вреди от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица са равнопоставени и затова вземането за обезщетение се предявява с иск. **Компетентен да разгледа иска за вреди, причинени при или по повод изпълнение на административна дейност е съответният административен съд съгласно чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ.**

Промяната на режима на изтърпяване на наказанието и предлагането на промени в този режим, както и налагането на дисциплинарни наказания не е административна (управленска) по естеството си, а правозащитна дейност, поради което, ако от осъществяването на такава дейност бъдат противоправно причинени вреди, затворническата администрация отговаря по чл. 2 от ЗОДОВ и за вредите от осъществяването на такава дейност, като **компетентен да разгледа такъв иск е съответният граждански съд.** По този ред се осъществява и отговорността на държавата за вреди от осъществявана правозащитна дейност от органите на министерството на вътрешните работи. Предявеният иск е за обезщетение за неимуществените вреди от осъществяването на правозащитна дейност на затворническата администрация, поради което компетентен да разгледа иска е гражданският съд.

II. Кой е компетентният съд да се произнесе по подадени жалби:

Срещу откази за издаване на скици за поземлени имоти.

Когато искането до Общинска служба по земеделие е било за издаване на скици за възстановени имоти, подадена от наследници, молбата следва да бъде счетена за такава по чл.18 от Наредба № 49 от 5.11.2004 г.- за извършване на промени в картата на възстановената собственост, т. е. касае се до искане за издаване на индивидуален административен акт, свързан с промени на собствеността в партидата на регистъра по чл.35 от Наредба № 4/2004 г. Съгласно разпоредбата на § 19, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на

АПК/ДВ, бр. 39/2011 г./ индивидуалните административни актове по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ и отказите за издаването им, с изключение на тези, издадени от министъра на земеделието и храните, могат да се обжалват **пред районния съд** по местонахождение на имота по реда на АПК. **Обжалваният отказ на Общинска служба по земеделие, по силата на § 19, ал. 1 АПК е подсъден на районен съд.**

Когато искането е за издаване на скица на имот, собственост на молителя, отказът на кмета за издаване на същата, представлява отказ за извършване на административна услуга и се обжалва **пред административен съд**. Издаването на скица съставлява административна услуга по смисъла на §1, т.2, б"В" ДР на Закона за администрацията. Извършването и обжалването на отказ за извършване на административна услуга е по реда, предвиден за административни актове - §8 ДР АПК, съгл. чл.128, ал.1 от АПК, обжалването на административните актове е подведомствено на административните съдилища.

Съгл. §19, ал.1 ЗИД АПК, пред районния съд по местонахождение на имота подлежат на обжалване административните актове по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ и отказите за издаването им, т.е. административните актове, свързани със земеделска реституция. Когато възстановяването на собствеността е приключило и собственикът на възстановения имот е поискал извършване на **административна услуга във връзка с възстановения вече имот, обжалването на отказа за извършването е по общия ред по чл.128, ал.1 АПК пред административен съд**

1. Срещу актове по приложението на чл.24а ЗСПЗЗ.

Разпоредбата на чл. 24а, ал. 5 от ЗСПЗЗ предвижда, че отдаването на земите от общинския поземлен фонд, с изключение на мерите и пасищата, под наем или аренда се извършва чрез търг или конкурс при условия и по ред, определени от общинския съвет. Съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗОС свободни нежилищни имоти - частна общинска собственост, които не са необходими за нуждите на органите на общината или на юридически лица на издръжка на общинския бюджет, могат да се отдават под наем на трети лица. Оспорването на актовете на общинските съвети във връзка с управлението на общинското имущество се извършва по реда на чл. 45, ал.3 – 12 от ЗМСМА. Съгласно чл. 45, ал. 3 от ЗМСМА актовете на общинския съвет могат да се оспорват пред съответния административен съд. Упражняваният от областния управител контрол за законосъобразност на актовете на общинския съвет се осъществява по реда на ал. 4, който изрично предвижда и оспорване пред съответния **административен съд**.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА АС ДОБРИЧ:

.....
/Кр. Иванова/